

TEADVUSTADA, ET MEID LUUAKSE PIDEVALT

Sageli, et mitte öelda kogu aeg, väljendab inimolend ennast öeldes: *“Ma usun...”*. *“Ma uskusin...”*. Ja sellega üitab ta näidata kõike seda, mida suudab omal tahtel teha.

Hoopis teine asi on uskumine- uskuda-, mille juures usk ja usaldus on protsessi jalgadeks. Aga *“uskusin”* või *“usun”* tähendab tegevust, mis on seotud igapäevasega; mille juures, loomulikult, ei puudu emotsioonid, afektid..., aga mis on ka täis raskusi, vigu, muutusi, ebamugavusi.

“Sest ma uskusin, et see oli...”. *“Sest ma usun, et see on nii”*... Ja ilmub ütlus sellest, et *“inimene teeb plaane ja Jumal korraldab”*. Ja, kui erandid välja arvata –kahtlemata-, see, mida usuti, ei täitu, ei toimu, ei juhtu... nii nagu usuti.

Kui selline asi kordub ja kordub ja kordub, toob see tavaliselt kaasa oma tulemused, selles mõttes, et õõnestab inimolendi eneseusku. Uskus nii palju iseendasse!... uskus nii palju iseendasse, et hakkab mitteusaldama, sest plaanid ei lähe seda rada pidi.

Palvetavas Tähenduses-Suunas, kui sünnib uskumine- mitte loomise, vaid seose, ühenduse, sideme mõttes; nagu ütlesime hetk tagasi: usk ja lootus-... kui selline uskumise element tekib, toimub tegelikult palve. See on palvetav hetk, milles inimolend asetab oma uskumise märkidesse, mida Providents joonistab. Ja ta korjab need kokku ja teeb nad loomingulisteks. Rakendab neid igapäevases, materiaalsuses...

Uskumine, Palvetava Tähenduse-Suuna mõttes, paneb meid ennast oma egoistlikest positsioonidest vabanema; paneb meid oma armastuseta ettepanekutest vabanema; paneb meid parematest plaanidest vabanema.

Sellepärast, tõlgendades providentslikke märke, mis igaühe kohal hõljuvad, peaks vähemalt –vähemalt- väga selge olema, kas on tegemist märkide kui sellistega või on need isklikud meeldimised. Mis võivad erakordseteks saada? Kahtlemata! Aga kõige tõenäolisemalt ei saa.

Palvetaja peab teadma, palvetamise kui toimingu tõttu, millal ta asub isikliku loomise uskumise ja millal providentsliku ettepaneku ees.

Ja ta saab selle teada -teab-, siis kui hakkab oma plaani, oma projekti, oma ideed ellu viima... ja teab, kui juhuslikult ilmub see olukord, tekib see vestlus, juhtub see kohtumine... Ja puzzle tükid sobivad kokku, mis suunab meid tegema seda või teist; samal ajal kui isikliku juures neid tükke pole: otsitakse, tehakse, provotseeritakse, üritatakse...

Tänane Palve Suund-Tähendus soodustab meid märkama, et meid luuakse pidevalt...; et ei ole ühtegi hetke... -ei ole-... ühtegi hetke, mil loomine sõltuks meist.

Kui teadvustame uskumist, loomist, siis mure, mis kooselus süstemaatiliselt tekib, kaob; vähemalt leeveneb.

Tunda end pidevalt looduna tähendab tunda end armastatuna. Tingimusteta.

Kohustused, mis saadakse uskumisest, et meid luuakse, on “reverentsiaalsed”: imetletakse, kultiveeritakse, armastatakse. Need, mis on meie planeerimise, meie meeldimiste produktid, peavad kaklema, peavad võitlema, peavad vallutama.

Me elame mõjutatute ja mõjude ajajärgul..., mis mõjutavad inimolendi uskumisi. Ja üksteist kodeeritakse, üksteist korraldatakse, üksteist käsutatakse; mõjutatakse üksteist sellisel kombel ja moel, et teine pole enam see, kes ta oli ja hakkab tegutsema teise arvamuse korralduste järgi.

Keskkonna –vahendite, inimeste, olukordade, asjaolude- mõju on nii suur, et *“üttele, kellega sa käid ja ma ütlen sulle, kes sa oled”* on ilmselge...; mis nullib praktiliselt kõik Providentsliku Loomingu jõud ja sõnumid, mis meid suunavad, mis meid juhivad.

Paneme oma struktuurid valmis, et olla loovate, meid pidevalt loovate märkide vastuvõtjaks.

Ja lahustame egod ja enesetähtsused, mis meid eelarvamuste, hirmu, mõjutuste tõttu kohustavad...

***